

Vier Sonnetten.

ANTWOORD.

Aan Fernand Toussaint, die
mij tot Brussel noodde.

I.

Ga, leg uw penning, koop een toover-kaart.
U voerend over landen en rivieren.
Hermes, de vleugelvoet'ge, kon niet zwieren
Door wolk, door luchte-blauw met meerder vaart

Over de landen, zeeën der schoone aard',
Als vlugge boô of eigen lust te vieren,
Wanneer hij ging bij 't schoon volk passagieren,
Dan gij bereikt de stede, wijd-vermaard.

Wat beidt u? 'k Weet een hartelijk welkom,
Een volk in feest — hoe lokkend schreeft ge 't mij,
Toch — ben 'k veel-eischend, als ik meer nog wilde:

Te midden van der volkren drang, den wilden,
In schemer-zaal of luchte galerij
Een hoordren-drom, in aandacht zittend stom?

Vier Sonnetten.

II.

Want spreken wilde ik — mocht ik aandacht vinden?
O aandacht van een kleine luister-schaar!
Lucht trilt door lucht, snaar trilt door lucht of snaar,
Maar 's menschen-geest...? Vond ik gelijk-gezinden?

O kon ik ooren, kon ik harten binden?
Mocht wat ik bracht, hun worden blijde maar?
Of moet ik hooren: „Och! 't zijn droomen maar,
Ga, spreek hen tot het wuft geslacht der winden.”

O droom! mijn leven is 't, want droomen zijn
Niet enkel mist of wolk, der winden spel,
Noch zelfs het kort maar poozend luchten-rood,

Maar bliksem-flits, die uit de wolken schoot,
Maar zonne-straal, verlichtend de aarde hel,
Maar nieuwe waarheid vagende loge' en schijn.